

РЕШЕНИЕ

№ 36172

гр. София, 04.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65 състав, в
публично заседание на 29.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **8828**
по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр.
с чл. 10а, ал.4 вр. ал.1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на Д. М. А. / J. А., [дата на раждане] , гражданка на Сирийската арабска
република, чрез майка й А. М. Ф., в качеството й на законен представител, против отказ за
издаване на виза D, издаден на 31.07.2025 по заявление подадено на 22.05.2025г, постановен от
завеждащ консулската служба в Посолството на Република България в А., Й..

Жалбоподателят твърди, че отказът за издаване на виза е незаконосъобразен поради неспазване на
установената форма, допуснати съществени нарушения на административнопроцесуалните
правила и противоречие с материалноправните разпоредби на закона - основания по чл.146, т.2,
т.3 и т.4 АПК. Според страната актът не отговаря на изискванията за формата по чл.59, ал.2 АПК -
не е мотивиран. Твърди още, че административният орган не е спазил задължението си по чл. 35
от АПК да изясни всички релевантни за случая факти и обстоятелства. Изтъква, че с отказа се
засягат права и свободи, гарантирани от чл. 8 на Европейската конвенция за защита правата на
човека (ЕКПЧ), тъй като държавните власти, чрез неправилно тълкуване на закона недопустимо
са се намесили в личния му и семеен живот. Моли оспореният отказ да бъде отменен и
преписката да бъде върната за ново разглеждане на искането му за виза за дългосрочно
пребиваване. Не претендира присъждане на е разноски.

Ответникът, завеждащ консулската служба в Посолството на Република България в А., Й.,
представя административната преписка. Не претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София - град, като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

Със заявление от 22.05.2025г. жалбоподателката Д. М. А./ J. А., чрез майка си А. М. Ф., е подала в Посолството на Република България в А., Кралство Й., искане за издаване на виза тип "D".

Към заявлението от страна на апликанта пред административния орган са представени: Решение № 2178/ 05.03.2024 г. на председателя на ДАБ при МС, с което разрешава на М. А. А., сирийски гражданин от мъжки пол с предоставен хуманитарен статут в Република България (Решение № 8462/ 02. 05. 2023 г.) да се събере на територията на Република България със своята съпруга и малолетните си деца, сред които и жалбоподателката и своята майка; Извадка от регистъра на дирекция „Гражданско състояние“ на сирийските граждани, което установява роднинската връзка между горепосочените лица; застраховка; договор за наем; паспорт; карта за чужденец/ удостоверение за адрес.

На 31.07.2025 г. е постановен обжалваният отказ, като в така представеното по делото копие на Приложение № 7, към чл.34, ал.1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визов режим /НУРИВОВР/, поисканата виза е отказана на основание чл.10, ал.1, т. 22 от ЗЧРБ. Посочено е, че “има данни, че целта на влизането му е да използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава”.

Отказът е връчен на жалбоподателката на 31.07.2025 г.

В хода на съдебното производство от МВР, дирекция "Миграция" и ДАНС са изискани съставените документи във връзка с проведената съгласувателна процедура по заявление за издаване на виза на Д. М. А. / J. А.,. С писмо рег. № 536400-86601/30.09.2025 г. зам.-директора на дирекция „Миграция“ – МВР (л.53) информира, че не изразява становище по издаване на виза „Д“ при вземане на решение за събиране на семейства от ДАБ-МС.

С писмо рег. № М-10012/02. 10. 2025 г. на зам.-председателя на ДАНС (л.117) настоящият състав е уведомен, че по подаденото от Д. М. А. / J. А., заявление ДАНС не е изразявала становище и няма изготвени документи, относим и към воденото производство.

От ДАБ- МС е изпратено писмо рег. № КП-01-7154/30.09.2025г. (л.54), че последният актуален адрес на М. А. А. е [населено място], [населено място], [улица]. Представена е и административната преписка по издаване на решението за събиране на семейството.

В хода на съдебното производство жалбоподателят представя и са приети от съда следните писмени доказателства: Превод на заявлението за подаване на виза на български език и Договор за наем на недвижим имот в [населено място], [улица], от 14.04.2025г. с бащата, М. А. А., в който е упоменато, че в жилището ще живеят и придружаващите го лица - семейството му, сред които е посочена и дъщеря му Д. А..

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Процесният отказ за издаване на виза е връчен на жалбоподателя на 31.07.2025 г. а жалбата до съда е подадена чрез административния орган на 12.08.2025 г. Следователно, жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК от надлежна страна - адресат на индивидуален административен акт, подлежащ на оспорване и е процесуално допустима.

Съгласно разпоредбата на чл. 10а, ал. 4 ЗЧРБ отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 ЗЧРБ не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основните права и свободи по Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи (ЕКПЧ). В случая жалбоподателката претендира засягане на правото ѝ на личен и семеен живот, закрепено в чл.8 ЕКПЧ. Във връзка с изложеното следва, че за да е допустима жалбата, достатъчно е жалбоподателят да претендира засягане на основни права (какъвто е настоящият случай), като дали те действително са засегнати е въпрос, свързан с

основателността на жалбата.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

В конкретния случай между страните няма спор, а и от приложените по делото писмени доказателства е видно, че отказът, предмет на делото, е издаден от компетентен орган.

Към датата на издаване на отказа министърът на външните работи със заповед № 95-00-26 от 16.01.2025 г. е възложил на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства на Република България да определят с писмена заповед консулските длъжностни лица в съответното представителство, които да съставят, подписват и връчват/съобщават на заинтересованите лица формулярите по образец, съгласно Приложение № 7 към чл.34, ал.1 и Приложение № 8 към чл.34, ал.2 от НУРИВОВР. Отказът, предмет на делото, е издаден от М. Г., втори секретар , нотифициран, завеждащ "Консулска служба" в Дипломатическото представителство на България в А., който с нарочна заповед №1/26.01.2025 г. на Посланика на Република България в А. е определен за консулско длъжностно лице, което може да съставя, подписва и връчва/съобщава на заинтересованите лица формулярите, посочени в Приложение № 7 и № 8 от НУРИВОВР.

Условията и редът, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България са регламентирани в Закона за чужденците в Република България. Едно от изискванията за легално влизане в страната на чужденец, който не е гражданин на ЕС, е да притежава виза и това изискване е валидно по отношение на жалбоподателката. Видовете визи, посочени в чл.9а от ЗЧРБ, се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България - чл.9г от ЗЧРБ и чл.10, ал.1 от НУРИВОВР. Видно от заявлението, жалбоподателката е поискала издаване на виза за дългосрочно пребиваване в Република България вид "D" с цел събиране на семейството. Редът за издаване на визи е регламентиран в Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР). Съгласно чл. 34, ал.1 от НУРИВОВР не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра съгласно образец (Приложение № 7), който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство, като в него се вписва законовото основание за отказ, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване/изпращане на заинтересуваното лице.

В разглеждания случай, правното основание за постановения отказ е чл.10 ал. 1 т. 22 от ЗЧРБ. В цитираната т.22 е предвидено, че се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато целта на влизането му е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава.

Съдът констатира, че оспореният отказ е издаден при нарушение на изискването за форма, уредено в чл. 59, ал. 2, т. 4 от Административнопроцесуалния кодекс. Според тази разпоредба административният акт в писмена форма трябва да съдържа изложение на фактическите и правните основания за издаването му. Тези елементи от акта имат за цел да разкрият волята на административния орган и обстоятелствата, които стоят в основата на постановяването на акта. Включените мотиви подпомагат жалбоподателя да организира своята защита и съответно съда – да упражни надлежно съдебен контрол върху законосъобразността на акта.

В обжалвания акт е посочена формално и единствено разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 22 от Закона за чужденците в Република България. Неясно е на каква фактическа основа органът е приел, че жалбоподателката възнамерява да използва България като транзитен пункт към трета държава. В съдържанието на акта липсват конкретни мотиви, обосноваващи този извод.

Поради липсата на каквито и да е фактически мотиви съдът не може да провери дали са спазени

изискванията на материалния закон за постановления отказ. Отсъствието на ясни фактически предпоставки и на съответстващи им логически правни основания в административния акт представлява съществен порок и определя акта като незаконосъобразен. Това, че актът е издаден в условията на оперативна самостоятелност не лишава органа от задължението да мотивира акта и липсата на излагане на конкретни мотиви, представлява неспазване на установената форма като изискване за законосъобразност. Мотивите на акта може да се намират и в друг документ, изготвен в хода на административното производство. В случая, такива не се съдържат в преписката. Изпратеното от ДАНС писмо сочи, че ДАНС не е давала становище по заявлението за виза на Д. М. А. / J. А., а от дирекция „Миграция“ уведомяват съда, че не съгласуват визите при събиране на семейства по ЗУБ. Напълно неясно остава на базата на какви факти административният орган е приел наличие на основание по чл. 10, ал.1, т.22 от ЗЧРБ. Още повече, че към заявлението е приложен договор за наем на жилище в България и доказателства, че на баща ѝ е предоставен хуманитарен статут и му е разрешено събиране със семейството.

Според константната съдебна практика изричното посочване на фактическите и правни основания за издаване на индивидуален административен акт е абсолютна предпоставка за упражняване на съдебен контрол и за организиране на адекватна защита. Съдът не може да замества или допълва липсващите/неясни мотиви на административния орган, нито по време на съдебното производство да изяснява служебно обстоятелства, които не са отразени в обжалвания акт. Поради естеството на акта не е възможно съдът да реши въпроса по същество и да се произнесе дали ли е соченото в акта основание за постановления отказ.

От изложеното следва, че оспореният отказ е немотивиран и издаден при неизяснена фактическа обстановка. Административният орган е постановил акта, без да е изяснил релевантните по делото факти и обстоятелства, каквото е неговото основно задължение по чл. 35 АПК. Тази разпоредба има гаранционен характер и изисква административният акт да бъде издаден след като органът е установил всички релевантни юридически факти от значение за конкретния казус. Неспазването на това изискване води до незаконосъобразност на издадения акт. В този смисъл е практиката на Върховния административен съд в аналогични случаи – решения № 2116 от 17.02.2021 г. по адм. д. № 11388/2020 (IV отд.), № 10786 от 04.09.2017 г. по адм. д. № 120/2017 (VII отд.) и № 11107 от 30.08.2012 г. по адм. д. № 884/2012 (VII отд.) и други.

С оглед изложеното, преписката следва да бъде върната на компетентния административен орган със задължителни указания за тълкуване и прилагане на закона. Административният орган следва да обсъди писмените доказателства, които очертават условията и целта на пребиваването на жалбоподателката в България, и да прецени дали те отговарят на законовите изисквания.

Жалбоподателката не претендира разноси, поради което такива не се присъждат в настоящето производство.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София- град, I отделение, 65-и състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ, по жалба на Д. М. А. / J. А., [дата на раждане] , гражданка на Сирийската арабска република, отказ за издаване на виза D, издаден на 31.07.2025 по заявление подадено на 22.05.2025г, постановен от завеждащ консулската служба в Посолството на Република България в А., Й..

ИЗПРАЩА преписката на завеждащ консулската служба в Посолството на Република България в А., Й., за ново произнасяне по заявлението за виза на Д. М. А. / J. А., при спазване на указанията

по тълкуване и прилагане на закона, дадени в мотивите на настоящото решение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните.

Съдия: